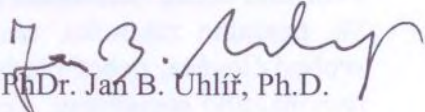

Praha, 28. ledna 2013

Věc: Odborné vyjádření k publikaci „Adolf Hitler. Projevy“
k Vašemu č. j. KRPB-2479/Čj-2013-060072

Vážený pane majore,
na základě Vašeho požadavku zasílám v příloze odborné vyjádření k publikaci „Adolf Hitler. Projevy“. Současně konstatuji, že v případě potřeby ev. následných konzultací jsem, samozřejmě, k dispozici – a to i v případě, že by se celá věc dostala k soudnímu projednávání.

S pozdravem

PhDr. Jan B. Uhlíř, Ph.D.

Na vědomí: plk. Mgr. Vlastimil Fiedler, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV
pplk. Mgr. Ivo Špičan, Odbor metodiky, prevence a mezinárodní spolupráce
ÚOOZ SKPV

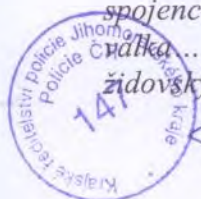
Vážený pan
mjr. Mgr. Vlastimil Jandera
zástupce vedoucího 2. odd. SKPV OOK
Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje
Kounicova 24
611 32 Brno

Odborné vyjádření k publikaci „Adolf Hitler. Projevy“

Československá republika, na kterou současná Česká republika právně, ekonomicky a do značné míry i morálně navazuje, se ve XX. století osudově střetla hned se dvěma totalitními systémy: nacistickým a komunistickým. Obě tyto zhoubné politické ideologie si naši zem podmanily na dlouhých 49 let. Pokud se proto kdokoli, s výjimkou profesionálních historiků, pokouší české veřejnosti předložit výběr z projevů vůdce Nacionálněsocialistické německé dělnické strany (NSDAP), válečného zločince a masového vraha Adolfa Hitlera, může tak činit pouze ze dvou důvodů: se záměrem se finančně obohatit, anebo pod záminkou svobody slova propagovat nacistickou ideologii v její skutečně nejčistší, krystalické podobě. Pokud jde o publikaci „Adolf Hitler. Projevy“, vydanou brněnským nakladatelstvím Guidemedia s. r. o. v roce 2012 (ISBN 978-80-905310-1-7), jsem hluboce přesvědčen, že v rozsahu dosud netušeném a do značné míry překvapivém, naplňuje § 403 zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku, tzn. propagaci hnutí prokazatelně směřujícího k potlačení práv a svobod člověka, neboť představuje ukázkový příklad úmyslné podpory a propagace ideologie nacionálního socialismu. Tento případ považuji za závažnější, než vydání českého překladu „Mein Kampf“ Michalem Zítkem v roce 2000 (nakladatelství Otakar II.), neboť pan Zítka tak zřejmě učinil pouze pro finanční zisk a nikoli pro potřeby neonacistické scény. Ve stopách pana Zítka dnes do značné míry pokračují nakladatelství Naše vojsko (reedice oslavných „Vůdcových“ obrazových publikací uspořádaných jeho osobním fotografem Heinrichem Hoffmannem s předmluvami říšských ministrů Joachima von Ribbentropa a Josepha Goebbelse a šéfa Vrchního velitelství branné moci Wilhelma Keitela) a Levné knihy (kalendáře válečných plakátů). Webové stránky (www.hitlerovyprojevy.cz), na nichž si lze publikaci „Adolf Hitler. Projevy“ objednat, ostatně představují nikoliv pouze jasnou formu propagace nacionálněsocialistických myšlenek, ale přímou adoraci Adolfa Hitlera a jeho činů v míře, která skutečně evokuje dobovou atmosféru Třetí říše či Protektorátu Čechy a Morava, kdy vycházely propagandistické publikace typu „Mírové dílo Adolfa Hitlera“ od Rolfa Kappa (Praha 1942).

Publikace „Adolf Hitler. Projevy“ přináší na více než 600 stranách 18 vybraných projevů Adolfa Hitlera z let 1939–1942, uvedených oslavným textem na „Vůdce“ génia z pera berlínského župního vedoucího NSDAP a říšského ministra národní osvěty a propagandy Josepha Goebbelse. Projevy jsou doplněny předmluvou, doslovem a komentáři zcela neznámého (a evidentně pravicově orientovaného) publicisty Lukáše Beera a dále slovníčkem pojmů a seznamem literatury. V komentářích ve formě úvodníků k jednotlivým projevům, jejichž dlouhé pasáže jsou převzaty přímo z projevů samotných, však čtenář není schopen rozlišit, kde se jedná o přímou řeč a kde nikoliv, protože zde Lukáš Beer necituje. Čtenář se tak např. na str. 142 dozví, že „...německá branná moc začala odstraňovat nesnesitelné poměry na východních hranicích Říše“ (eufemismus pro útok na Polsko) a vzápětí je mu předloženo, že „Ve vzduchu ležel pocit hrdosti a zadostiučinění nad tím, čeho bylo za tak krátkou dobu dosaženo na vojenském a politickém poli.“ (porážka Polska). Na str. 147 lze najít toto konstatování: „Německo... ve svém Protektorátu Čechy a Morava nezabezpečilo pouze klid a pořádek, nýbrž především také položilo základ k novému hospodářskému rozkvětu a k dorozumění mezi oběma národy.“ Tato slova jsou skutečně hodna „apoštola národní zrady“, ministra školství a lidové osvěty Emanuela Moravce. Jen na okraj: Toto „dorozumění mezi oběma národy“ – jak je Lukáš Beer prezentuje – stálo státní občany a příslušníky Protektorátu Čechy a Morava 122 000 mrtvých! A další příklad: „Vůdce hledí do budoucna s vírou ve vítězství, neboť především mravně má Německá říše a její spojenci převahu nad kteroukoli myslitelnou koalici světa. Německý národ si je vědom, že ... je jenom důsledkem hrabivosti několika mezinárodních válečných štváčů a nenávisti židovských demokracií, které stojí za nimi.“ (str. 408). Doprovodné slovo je – jak je vidět

z výše uvedených příkladů – nezpochybnitelně tendenční, s řadou antisemitských narážek a narážek na nespravedlnost tzv. Versailleského systému, přesně v intencích nacionálněsocialistické ideologie. Z nevysvětlitelných důvodů jsou některé vlastní názvy německých měst ponechány v originálu – stejně jako v rámci nařízení, která vstoupila v platnost po vzniku Protektorátu Čechy a Morava. V pronacistickém duchu se nesou i Lukášem Beerem vytvořené mezititulky: „Polsko bylo násilnickým státem“ (str. 119), „Absurdita Společnosti národů“ (str. 166), „Churchill chce shazovat pumy na ženy a děti“ (str. 230), „Němci byli otroky mezinárodních vykořisťovatelů“ (str. 244), „Odmítnutí letecké války proti civilistům“ (str. 309), „Nepřátelé Říše byli od začátku proti povznesení německého národa“ (str. 358), „Mezinárodní žhář Churchill“ (str. 413), „Mravní převaha nad spiknutím válečných štváčů“ (str. 436), „Nacionálněsocialistický stát se otevírá lidem“ (str. 475), „Německo dnes bojuje za celou Evropu“ (str. 520), „Roosevelt se svými Židy hledá východisko z vlastní krize v hledání sváru v Evropě“ (str. 537), „Odhodlaně proti koalici anglosasko-židovsko-kapitalistického světa a bolševismu“ (str. 548), „Anglie po staletí zotročuje národy, nikoli Německo“ (str. 558), „Mezinárodní Žid – hnací síla protivníků“ (str. 601) atp. Publikace „Adolf Hitler. Projevy“ tedy nepředstavuje nic jiného, než svévolně upravenou směs opisů a přepisů Hitlerových projevů s uměle vytvořenými a záměrně tendenčními mezititulky a uvozujícími komentáři. Z celkového pojetí publikace jednoznačně vyplývá, že vydavatel ani na okamžik neuvažoval o tom, že by kniha měla být podrobena kritickému hodnocení profesionálního historika; vydavatel tak stojí za vznikem naprosto nedůvěryhodného a vědecky nekontrolovatelného textu, prezentovaného však jako vrchol objektivitivy a na webových stránkách nakladatelství dokonce jako knižní událost roku. U jednotlivých projevů není udán příslušný pramen, takže zcela odpadá možnost zpětné vazby a případné komparace. Bibliografie nerozlišuje ani tištěné prameny a literaturu. Zřejmě prostě proto, že Lukáš Beer tyto kategorie, běžně používané historiky, nezná.

Celá publikace „Adolf Hitler. Projevy“, je od počátku postavena na mylné tezi, že poučený laik může být objektivnější, než odborník, resp. že soukromý zájemce o moderní dějiny či publicista je schopen předčit profesionálního historika a to i v natolik složité a odpovědné disciplíně, jakou představuje interpretace pramenů (byť pramenů tištěných). Ačkoliv Lukáš Beer vykazuje všechny rysy amatéra, pokouší se vzbudit zdání vědeckosti, jež mu samozřejmě umožňuje snadnější manipulaci se čtenářem. Pokud však historik dospěje k závěru, že právě tyto projevy Adolfa Hitlera nebyly vydány s pozitivním cílem poučení veřejnosti, ale s jednoznačným podtextem šíření nacistické ideologie, nemůže si dovolit mlčet a takovouto skutečnost ignorovat.

Je nepochybně nutné položit si základní otázku, zda projevy Adolfa Hitlera v předkládané formě představují pro českého čtenáře přínos. Jednoznačně nikoli! A to v žádném směru. Pokud by totiž vydavatel sledoval skutečně pozitivní cíl a chtěl by náš knižní trh obohatit o vědecky komentované a kontrolovatelné Hitlerovy projevy, sáhl by nepochybně po proslulé čtyřdílné edici německého historika Maxe Domaruse „Hitler. Reden und Proklamationen 1932–1945“, která vyšla na počátku 60. let minulého století a jež je dnes všeobecně považována za standardní dílo. O jejích nesporných kvalitách svědčí celá řada pravidelně se opakujících vydání a to nejen v němčině, ale především v angličtině. Lze bezesporu konstatovat, že Domarusova edice je považována za standardní dílo jak v německy mluvících zemích, tak především celým anglosaským světem. Mimořádně pozitivních recenzí se Domarusově edici dostalo např. v USA, Velké Británii, Nizozemí, Francii, Švýcarsku, Rakousku, Německu i Izraeli. Jeho objektivitu kladně hodnotil např. i proslulý Hitlerův osobní tlumočnick Paul Schmidt, samozřejmě bývalý člen NSDAP. Lukáš Beer však Domarusovu edici hodnotí v doslovu takto: „Domarus... upřednostnil při své práci metodu vkládání osobních, subjektivně laděných komentářů... a především moralizujících hodnocení mezi rozkouskované a často... krácené projevy. Z vědeckého hlediska je tento postup na

překážku a materiál tak ztrácí... na schopnosti objektivní výpovědi a upotřebitelnosti.“ Jinými slovy: publikace „Adolf Hitler. Projevy“, sestavená publicistou Lukášem Beerem, je objektivnější, než proslulá edice historika Domaruse! Lukáš Beer ovšem v předkládané publikaci činí přesně to, co vyčítá Maxi Domarusovi – do Hitlerových projevů svévolně vkládá mezititulky. Navíc s tendenčním cílem vyvolat ve čtenáři záměrně mylný dojem. Jasný příklad představuje str. 47, již vévodí mezititulky „Úcta k českému národu“. V následném textu se, samozřejmě, o žádné úctě k českému národu deklarované Adolfem Hitlerem, nedočteme – a to ani v sebemenších náznacích. Adolf Hitler považoval např. české vojáky za vrcholně nespolehlivé z důvodu vzniku československých legií za I. sv. války a českým národem pohrdal téměř ve stejné míře, jako Poláky. Právě z tohoto důvodu nebojovali Češi z protektorátu ve stejnokrojích říšské branné moci na frontách II. sv. války. Hitler současně opakovaně zdůrazňoval, že samostatný český stát není životaschopný. Po ev. vítězné válce měli být Češi z rozhodnutí Adolfa Hitlera vymazáni z mapy Evropy – 1/3 měla být germanizována, 1/3 odvezena do dobytých území na východě a zničena otrockými pracemi a 1/3 třetina nejnebezpečnějších – řečeno slovy zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha – rovnou postavena ke zdi. Abychom však byli objektivní: podle říšského ministra Josepha Goebbelse si „Vůdce“ vážil práce českých dělníků ve zbrojním průmyslu.

Pro odborníka je publikace „Adolf Hitler. Projevy“ nepoužitelná. Historik si, samozřejmě – v případě zájmu – přečte Hitlerovy projevy buď přímo v originálu (Der grossdeutsche Freiheitskampf. Reden Adolf Hitlers, Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Nachf. Mnichov 1940–1943, ed. Philip Bouhler), anebo si k ruce vezme výše zmíněnou edici Maxe Domaruse. Ne tak laik, který se s publikací „Adolf Hitler. Projevy“ setká na českém knižním trhu. Tuto seriózně se tvářící publikaci bude nepochybně nekriticky považovat za opravdu seriózní a právě tato skutečnost je nebezpečná. S výjimkou „šéfidologa“ nacistického hnutí Alfreda Rosenberga, autora programového nacistického spisu „Der Mythos des 20. Jahrhunderts“, je – vedle Adolfa Hitlera – v publikaci hojně zahrnut i „géníus propagandy“ a jeden z nejbystřejších mozků nacistického hnutí, Joseph Goebbels, poslední říšský kancléř Třetí říše. Jeho stať „Vůdce jako řečník“ zde ostatně veškeré Hitlerovy projevy uvozuje: „*Vůdce je těžké zařadit. Jeho umění formovat masy je tak jedinečné, že nezapadá do schémat a dogmat... je rodilým géníem rétorického umění... Dokáže věci naformulovat tak jasně a přesvědčivě, že účastníci shromáždění odcházejí s pocitem, že vyslechnuté názory jim byly odjakživa vlastní. V tom spočívá skutečné tajemství magického účinku Hitlerových projevů... Opírají se pouze o sílu svého srdce a moc svého čistého slova si získal duši národa... Historická řečnická osobnost, která vyvolává takové účinky, musí disponovat všemi možnostmi mluveného slova. Tak je tomu i v případě Vůdce. Hovoří před dělníky stejně samozřejmě a suverénně jako před vědci. Jeho projevy přecházejí stejně hluboko do srdcí rolníků jako i obyvatel měst. Naslouchají mu děti, muži i ženy. Jeho projev je dějinnou filozofií, přeloženou do jazyka národa... O jeho projevech k národu a světu lze ve skutečnosti říci, že to jsou slova, která nacházejí okruh posluchačů, jak jej historie dosud nespatriila.*“ Může po přečtení těchto slov ještě někdo tvrdit, že nejde o čirou nacistickou propagandu!? Českým dětem a mladistvým je ze zákona odepřena pornografie, alkohol a tabákové výrobky – o dalších drogách nemluvě. České děti (a mladiství), tj. nejzranitelnější věkové kategorie, si však na počátku XXI. století u nás mohou bez problému zakoupit publikaci „Adolf Hitler. Projevy“ a zde se dočíst, že „Vůdce“ byl vlastně geniální a byl to hodný strýček, který měl rád děti. A to je přesně to, oč vydavateli šlo! Je evidentní, že Goebbelsův text je společensky nebezpečnější, než celý zbytek knihy!

Je třeba upozornit i na další skutečnost, která je ovšem na první pohled evidentní: jde o grafické zpracování desek publikace, včetně záložek, jež jednoznačně a nepochybnitelně vycházejí z barev vlajky NSDAP, která se 15. září 1935 stala oficiální vlajkou nacistického Německa – jako vlajka říšská, národní a současně obchodní. Barvy červená, černá a bílá jsou

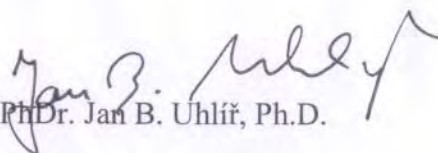

zde záměrně použity s tímto odkazem! Nemohou v žádném případě odkazovat na cokoli jiného, než právě na barvy NSDAP. (Výmarská republika používala červenou, černou a zlatou.) Ev. námitka, že stejné barvy používalo císařské Německo, jsou v souvislosti s výborem z Hitlerových projevů, naprosto liché. (Hitler byl až do roku 1932 rakouským občanem.) Pakliže vydavatel tuto tezi, jejíž pravděpodobnost hraničí s jistotou, odmítne, je třeba se ptát, proč tedy nepoužil jakékoli jiné kombinace barev, ale právě pouze a výhradně této. Hitlerovu podobiznu, která byla navíc na deskách knihy zvýrazněna parciálním lakem, netřeba komentovat.

Vzhledem k relativně krátkému času, který jsem měl k posouzení publikace „Adolf Hitler. Projevy“, jsem – samozřejmě – nemohl srovnat přesnost a kvalitu překladu samotného; takové srovnání by trvalo řadu týdnů. Pokud však mohu soudit dle četných neobratností v textu zastoupených, šlo při překladu nikoliv o kvalitu, ale o kvantitu.

Publikace „Adolf Hitler. Projevy“, Guidemedia, Brno 2012, naplňuje podle mého nejhlubšího přesvědčení § 403 zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku, neboť jednoznačně a vědomě, způsobem úmyslně manipulativním – a téměř na každé straně – propaguje nacistické hnutí prostřednictvím tištěných projevů dvou posledních říšských kancléřů nacistického Německa a vrcholných představitelů NSDAP – Adolfa Hitlera a Josepha Goebbelse. Dodávat, že vedoucí sbor NSDAP byl v říjnu roku 1946 prohlášen Mezinárodním vojenským tribunálem v Norimberku za zločineckou organizaci, je, nepochybně, nadbytečné. Toho jsou si ostatně orgány činné v trestním řízení jistě velmi dobře vědomy.

V Praze dne 28. ledna 2013

PhDr. Jan B. Uhlíř, Ph.D.

